

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/381/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6914209355
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6914209355.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, proti odporcovi W. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, U. O., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, občianske združenie, so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, zast. JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom, Dobrovičova 13, 811 09 Bratislava, o zaplatenie 93,62 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Rimavskej Sobotě zo dňa 03. 03. 2015, č. k. 10C/48/2014 - 36, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol, že vyššie uvedeného vedľajšieho účastníka do konania pripúšťa.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na základe zákonného splnomocnenia (zákon o ochrane spotrebiteľa) za účelom ochrany práv spotrebiteľa podľa § 93 ods. 2 O. s. p.) a to oznámením o jeho vstupe do konania doručeným súdu dňa 02.12.2014. Potom námietka navrhovateľa o neprípustnosti vedľajšieho účastníctva, ktorú vzniesol navrhovateľ podaním zo dňa 18.02.2015 nie je dôvodná, pretože v zmysle právnej úpravy platnej do 31.12.2014 právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (zákon o ochrane spotrebiteľa) mohla do konania vstúpiť aj bez súhlasu účastníka konania (spotrebiteľa), na strane a podporu ktorého do konania vstúpila.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Napadnuté uznesenie žiadal zmeniť a rozhodnúť tak, že súd vstup združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporcov do súdneho konania nepripúšťa. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 20,03 eur.

Namietal nesprávne právne posúdenie veci. Podľa jeho názoru pre rozhodnutie je rozhodujúci stav v čase rozhodovania o podanej námietke. A keďže navrhovateľ námietku podal po 01.01.2015, mal na daný prípad aplikovať právnu úpravu vedľajšieho účastníctva t.j. § 93 O. s. p. v znení účinnom od 01.01.2015, v zmysle ktorého sa vyžaduje súhlas účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jeho strane.

Odporca, ani vedľajší účastník sa k odvolaniu nevyjadrili.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vo výroku aj odôvodnení správne, a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Odvolací súd dopĺňa, že s argumentáciou navrhovateľa uvedenou v odvolaní sa nemôže stotožniť.

Ustanovenie § 93 ods. 3 veta druhá O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2014 upravuje, že o prípustnosti vedľajšieho účastníka súd rozhodne len na návrh. Dané ustanovenie znamená toľko, že ust. § 93 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2014 upravuje základnú podmienku pre vstup vedľajšieho účastníka do konania, a to v prípade, ak ide o právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Vedľajší účastník VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, občianske združenie, je nepochybne takouto organizáciou a keďže do konania vstúpila z vlastného podnetu (§ 93 ods. 3 prvá veta), súd rozhoduje o jeho neprípustnosti iba v prípade námietky, teda o návrhu. Takýto návrh zo strany odporcu nebol podaný, bol však podaný zo strany navrhovateľa.

Neobstojí námietka navrhovateľa, že účel procesnej pomoci vedľajšieho účastníka hlavnému účastníkovi môže byť naplnený, len ak hlavný účastník konania s takýmto vstupom vysloví súhlas. Ust. § 93 O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2014 totiž vstup vedľajšieho účastníka nepodmieňuje súhlasom účastníka (hlavného) so vstupom, ale len súhlasom účastníka s úkonmi vedľajšieho účastníka, ako správne uviedol v rozhodnutí aj okresný súd. Je však pravdou, že účastník konania má právo svojím nesúhlasom zabrániť tomu, aby na jeho strane sa zúčastnil konania vedľajší účastník. V rozhodovanom prípade však odporca nevyšlovl nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania.

Odvolacie námietky navrhovateľa nie sú dôvodné a navrhovateľ nesprávnym spôsobom interpretuje rozhodnutie NS SR 3Cdo/188/2012 zo dňa 05. 02. 2013, na ktoré poukázal v odvolaní. Navrhovateľ nevenuje náležitú pozornosť rozdielnosti v právnej úprave a terminologickým pojmom, že treba rozlišovať „vstup do konania“ a „súhlas s úkonmi vedľajšieho účastníka“ (rozhodnutie NS SR 3Cdo/188/2012 zo dňa 05. 02. 2013 - bližšie vykladá povinnosť súdu skúmať úkon vedľajšieho účastníka vo vzťahu k § 93 ods. 4 a neopiera vstup vedľajšieho účastníka do konania o vyslovenie súhlasu hlavného účastníka. Vedľajší účastník nemôže do konania vstúpiť proti vôli hlavného účastníka, pričom vedľajší účastník musí s úkonmi vedľajšieho účastníka vždy vysloviť súhlas.)

Pokiaľ odvolateľ podmienky prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka odvodzoval z novely O. s. p. uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z. z. účinné od 01.01.2015, ktorá sa dotkla aj postavenia vedľajších účastníkov podľa § 93 v konaní, uvedená argumentácia je pre prejednávaný prípad irelevantná, ako konštatoval v rozhodnutí aj okresný súd.

Aj účastníkov predmetného konania zastihla zmena uvedeného právneho predpisu (procesnoprávneho predpisu). Úprava podrobností stretu časovo rozdielných predpisov je spravidla vecou prechodných ustanovení následného predpisu. Vyššie citovaná novela O. s. p. však nestanovila žiadne prechodné ustanovenia účinné od 01.01.2015, ktoré by jednoznačne upravovali prípady, ak vedľajší účastník doručil svoje oznámenie o vstupe do konania súdu do 31.12.2014 (podľa dovtedy platnej právnej úpravy ako to bolo aj danom prípade) a zároveň je zrejmé, že účinky tohto vstupu nastali už uvedeným okamihom doručenia oznámenia o vstupe do konania súdu (bez ďalšieho). Preto treba vychádzať z toho, že z povahy procesného práva plynie, že nové predpisy môžu pôsobiť výlučne iba odo dňa ich účinnosti, a to aj pre konania, ktoré boli začaté pred jeho účinnosťou. Procesné právo vychádza zo zásady, že na procesné úkony v konaní sa vzťahuje právo platné a účinné v čase ich vykonania. Ide o všeobecne platnú zásadu, že nie je možné vždy bezvýhradne uplatniť princíp, že nové predpisy sa uplatnia ihneď, a to i na konania začaté pred ich účinnosťou. Bezvýhradné uplatnenie takého princípu, že nové predpisy sa uplatnia ihneď, a to i na konania začaté pred ich účinnosťou, by totiž viedlo k zásahu do už vzniknutých procesných práv účastníkov. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred nadobudnutím účinnosti novely zákona musia byť zachované v záujme ochrany práv účastníkov, ale aj v záujme určitosti procesných vzťahov.

Odvolateľom presadzovaný výklad stanovuje nové právne následky pre také skutkové podmienky, ktoré nastali ešte pred účinnosťou novej právnej úpravy. Bol by v podstate uplatnením neprípustnej pravej retroaktivity, v zmysle ktorej všeobecne platí, že právne predpisy nepôsobia späť (lex retro non agit) a že právne vzťahy, nároky z nich vyplývajúce a pod. sa musia spravovať normami, ktoré platili v čase ich vzniku.

Podľa § 151 ods. 1 veta prvá O. s p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Preto odvolací súd o trovách tohto odvolacieho konania, v tomto štádiu konania nerozhodoval.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu odvolacieho súdu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.